

Wereld

MEET & GREET SOCIAAL IN DE WOLKEN

Netwerken kan nu ook al in de lucht. Via de boekingspagina van vliegtuigmaatschappijen. 'Hi, you must be Ana.'

Door Eric van den Berg

Stoel 52 A? Dat moet dan

Wat weet ik van Otto? Hij zit schuin achter me. Zo te zien slaapt hij, de man naast hem kijkt een film. Otto vliegt naar São Paulo, dat is vooralsnog de enige zekerheid. Hij is verder, zo staat op zijn LinkedIn-pagina, nieuwsgierig, holistisch, creatief. Type: planner, onderzoeker, cultuurgevoelig, empathisch, *The English Patient*. Genoeg gespreksstof.

We hebben elkaar een paar uur geleden kort ontmoet bij gate F7, vlak voor het boarden. Het voelde een beetje als een blind date. We zitten allebei op vlucht KL791 van 9.55 uur, in een Boeing 777 naar São Paulo - dat hebben we in elk geval gemeen. Hij in stoel 6A, ik 5E. Ik had de stoel naast hem kunnen kiezen, maar dat leek wat opdringerig. Stel, het klikt niet, dan zit je toch twaalf uur naast elkaar, kauwend op rijst met een sausje.

De KLM heeft ons met haar Meet & Seat-programma bij elkaar gebracht. Althans, we hebben allebei op de boekingspagina aangegeven dat we zijn geïnteresseerd in het ontmoeten van medepassagiers. Daar moet toch toekomst in zitten, had productmanager Jan van Helden van de KLM me gezegd: honderden mensen vliegen gezamenlijk naar dezelfde stad, die moeten iets gemeenschappelijks hebben. 'Misschien gaan ze naar hetzelfde congres, misschien naar dezelfde voetbalwedstrijd. Als je van tevoren contact legt, kun je eventueel stoelen naast elkaar kiezen. Of even koffie drinken op Schiphol.'

Het is allemaal vrijwillig. Je vinkt Facebook of LinkedIn aan en geeft toestemming dat andere Meet & Seat'ers op deze vlucht je profiel mogen zien. Je kunt je interesses aangeven, de reden van je trip ('op

reis voor zaken'), en de talen die je spreekt. Otto spreekt Nederlands, Engels en Portugees. Hij is Nederlander, hij woont en werkt in São Paulo. Misschien kan hij me de goede kant opsturen in die onoverzichtelijke megametropool. Hij zal vast wel een aardig restaurantje weten.

Otto was de enige die terugmailde ('Ik zie je aan boord!'). Ik had ook nog ene Carla gemaaild, die haar Facebookpagina had gekoppeld, maar die heeft niet gereageerd. Misschien heeft ze zich bedacht, of misschien, tja, vond ze me niet interessant genoeg. Ik zou het haar nog voorzichtig kunnen vragen, want ik weet haar stoel (52A). Ze komt uit Noorwegen en heeft lang rood haar.

Otto - 42, strategisch planner en ontwerper van stedelijke infrastructuur, fervent reiziger, zes jaar wonend in São Paulo - blijkt Meet & Seat niet eens nodig te hebben om mensen aan te spreken. Nog voordat ik aan boord een woord met hem heb kunnen wisselen, weet hij al dat de mannen op zijn rij uit Kenia komen, boordwerktuigkundigen zijn en naar Brazilië vliegen om Embraer-vliegtuigen op te halen. Onderweg naar Amsterdam had hij al een paardenmenner gesproken.

Brazilië loopt voorop

Probleempje: als je met iemand anders dan je buurman of buurvrouw wilt praten, waar dóe je dat eigenlijk in een vliegtuig? Er is geen extra zitruimte en bij de keuken en wc's is het ook niet lekker hangen; daar wachten mensen met hoge nood en passeren stewardessen met nootjes of te hete verfrissingsdoekjes ('Kunt u misschien ergens anders gaan staan?').

We belanden op elf kilometer hoogte, boven de Atlantische Oceaan, op een personeelszitting bij de toiletten. Otto is inderdaad een nieuwsgierige, onderzoekende

man. 'Ik vind het interessant mensen te ontmoeten, naar hun verhalen te luisteren. Ik doe het niet om te netwerken.'

Het valt hem nog wat tegen hoeveel mensen meedoen. Hij had mij op de online-toelindeling gezien, en 'die vrouw uit Noorwegen'. Zo is het tot dusver op de meeste vluchten. De KLM, die zich profileert met sociale media met onder meer een 24/7-servicedienst op Facebook en Twitter, begon in februari met Meet & Seat. Zo'n tienduizend passagiers hebben tot nu toe meegedaan. Het is nu enkel nog mogelijk op intercontinentale vluchten, en voor wie business class reist ook op Europese vluchten.

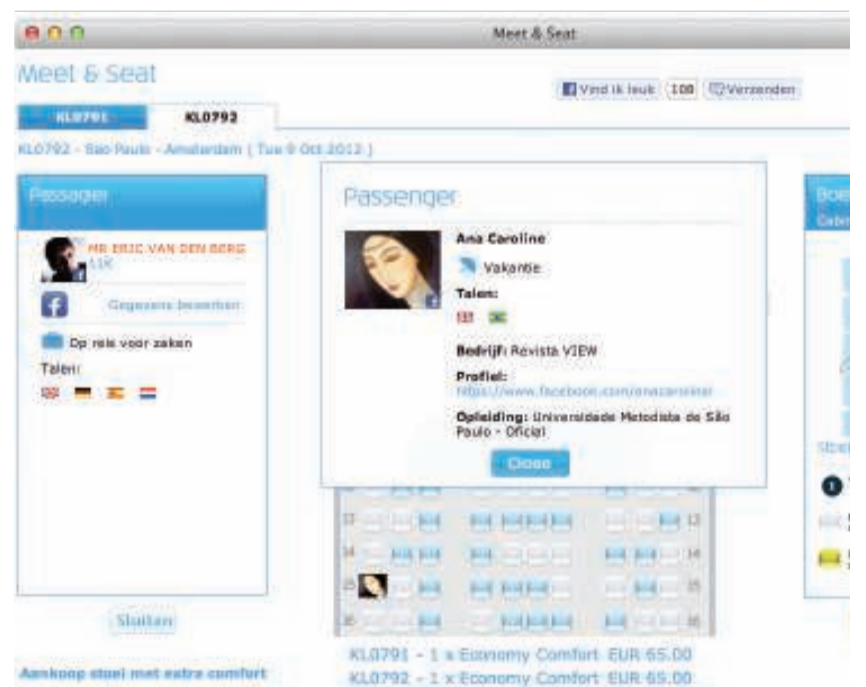
Vijf Meet & Seat'ers op één vlucht is zo'n beetje het hoogste aantal. Nummer 1 op de lijst: São Paulo. Daarna volgen de bestemmingen New York, San Francisco, Mexico-Stad en Los Angeles.

Brazilië loopt voorop, en dat verbaast Otto geenszins. 'Het netwerken hoort bij het leven. Het is voor Brazilianen een soort veiligheidsmechanisme. Ze kopen ook hun spullen bij mensen die ze kennen.' Voordat Facebook groot werd, zaten ze al massaal op Orkut, een soort Hyves.

Dat had Ana ook geschreven, een Braziliaanse vrouw op vlucht KL792, de vlucht van volgende week terug naar Amsterdam. 'Brazilianen zijn verslaafd aan alle vormen van sociale media, of het nu Facebook is, Twitter, Foursquare of Instagram', schreef ze in een antwoord op mijn Facebook-message. 'Het is voor ons heel gewoon mensen via internet te ontmoeten. Misschien omdat onze steden zo massaal zijn. Op internet heb je meer kans aandacht te krijgen dan op straat.'

Het is slechts een kwestie van tijd dat meer Brazilianen zich zullen aanmelden bij programma's als Meet & Seat. Zegt de vrouw die ik nog steeds niet ken, maar op

VRIENDEN MAKEN IN HET VLIETUIG

171112 © de Volkskrant. Bron: KLM

Het Meet & Seat-programma op klm.com: de stoelindeling die Eric in beeld krijgt voor de vlucht São Paulo-Amsterdam. Op deze pagina kan hij

zien welke reizigers meedoen en welk Facebook- of LinkedIn-profiel zij hebben. Contact leggen kan via Facebook of LinkedIn.

de terugvlucht kan ik haar aantreffen in stoel 15A. O ja, schrijft ze, als je een goed restaurant in de wijk Jardins zoekt, probeer Brasil a Gosto of Capim Santo. 'Maar als je Braziliaans gaat eten, neem geen *bai-ana!* Daar zit heel veel peper in.'

Kijk. Daar heb je wat aan als je maar een paar dagen de tijd hebt in een onbekende

stad. Ana - 26, fotograaf en journalist - geeft tips over haar stad, ik over de stad waar zij straks op doorreis naar haar vakantiebestemming Italië slechts een paar uur zal kunnen besteden. 'Koop je kaartje voor het Anne Frank Huis vast online', was het eerste wat me te binnen schoot, en drink wat op de barboot Barco, niet ver

Vliegbuddy's

Vliegen wordt sociaal. Malaysia Airlines heeft MHBuddy; daarmee kun je snel in contact komen met je eigen Facebookvrienden op de plaats van bestemming of in het vliegtuig. Air Baltic heeft SeatBuddy. Daar geef je je stemming aan (relax, chat, business talk), en dan groepeer je het systeem passagiers bij elkaar in het vliegtuig. Bij KLM's Meet & Seat kun je na de aanschaf van het ticket, uiterlijk tot 48 uur voor vertrek, op de pagina met de stoelindeling kijken. Klik op de banner, volg de instructies. Medio 2013 wordt de optie volledig geïntegreerd in de online check-in.

Foto Bastiaan Heus / Hollandse Hoogte

Carla zijn

van het Centraal Station.

'Dat is toch geweldig', reageert Otto, leunend tegen de deur van de Boeing (we stonden weer in de weg). 'Er zijn ongetwijfeld nog tien anderen in dit toestel die ook niet precies weten waar ze heen moeten. Tegelijkertijd zit het vol met mensen die er wonen en werken en alles weten.' Hij ziet Meet & Seat als een leuk beginnetje, het is nog niet af. 'KLM zou meer handvaten moeten geven. Als ze online vragen wie er bijvoorbeeld naar de Formule 1 gaat of naar die en die zakenbeurs, zullen meer mensen reageren. Je gaat niet uit jezelf zo maar wat hobby's opnoemen.'

Oogmasker op

Wat zeg je wel, wat zeg je niet. Je benadert vreemden, maar wel vreemden die niet per se vreemden willen blijven. Eens vragen aan Carla, in stoel 52A. Of toch maar niet: ze slaapt, oogmasker op, weggedoken tegen het raampje aan. Om haar nu wakker te schudden, met 'Hallo, ik ben Eric, herken je me?' - nee. Ik herken haar lange haar van de foto. Ik loop nog een keer een onnodig rondje door de cabine (misschien kijkt ze op), maar dan ga ik me een stalker voelen, en druip ik af.

Stel, ik zou wèrkelijk een stalker zijn. Of een man die erg graag twaalf uur naast mooie dames uit Noorwegen zit? KLM zegt: 'Als je iets raars vermoedt, kun je je profiel deleten, of zelfs van stoel verwisselen. We maken dit niet mee. Bovendien, aan boord is het de echte wereld. Dan zit je niet meer op het anonieme internet.' Ana maakt zich geen zorgen. 'Dat privacy-probleem heb je sowieso op internet: iedereen kan je naam intikken en je online vinden. Het is een risico dat je neemt.'

Ik weet dat Ana donker haar heeft, dat kon ik op Facebook zien op een vakantie-

foto. En dat ze in januari in Brazilië met dollijnen heeft gezwommen (met een vriendin die Lara heet). Op de internationale luchthaven van São Paulo speur ik een week later langs de gezichten van de wachtenden bij de gate. Ze was niet in de stad, van een ontmoeting is het niet gekomen; met Otto heb ik vrijdagavond nog even iets gedronken in Candela, een bar in Itaim, niet ver van zijn appartement. Ik zie Ana niet. Maar ik weet: stoel 15A.

De vlucht terug naar Amsterdam is een nachtvlucht. Die gaat zoals die gaat: het eten komt redelijk snel, misschien nog dat karretje met de taxfree, en dan gaan de lichten uit. Na het opstijgen loop ik snel naar rij 15. Ik reik mijn hand over de twee mensen in 15C en 15B, die verwonderd opkijken. 'Hi... You must be Ana...'

Ik heb Ana nooit meer gezien. Offline twaalf woorden gewisseld. Aan boord babbelen leek ons wat onhandig, zo met die slapende mensen om ons heen; we spraken af in Amsterdam koffie te drinken tijdens haar stop-over. Maar bij het uitstappen zagen we elkaar niet in de chaos. Geen telefoonnummer, enkel Facebook. Ze antwoordt een uur later, als het haar is gelukt verbinding te krijgen en als ik al thuis ben: 'Ik ben nog op Schiphol!' De vriendin die haar zou ophalen, is nog onderweg. Het Anne Frank Huis of de Hermitage gaat zeker niet meer lukken, misschien nog dat drankje op die ene boot.

We zijn nog steeds Facebookvrienden. Ze heeft geschreven dat ze Venetië fantastisch vond, en dat ze haar KLM-vlucht terug heeft gemist en via Parijs naar huis moest vliegen. Weer geen Meet & Seat. Ook dat kan gebeuren in de echte wereld. Zo gauw ik weer in São Paulo ben, gaan we samen een *caipirinha* drinken. Ze weet nog wel wat leuke tentjes.

De 5 gevaarlijkste

WEGEN HAARSPELDBOCHTEN EN RAVIJNEN

De Verenigde Naties hebben de derde zondag van november uitgeroepen tot Internationale Herdenkingsdag voor Verkeersslachtoffers. Op welke wegen moeten reizigers zich schrap zetten? Door Iñaki Oñorbe Genovesi

Geweldige vergezichten, maar levensgevaarlijk

1 Camino de Los Yungas (Bolivia)

De verraderlijke kronkelweg tussen de Boliviaanse hoofdstad La Paz en Coroico geldt al jaren als de gevaarlijkste weg ter wereld. Ruim zestig kilometer smalle bochten, steile afdalingen en doodsangsten langs ravijnen van soms 800 meter diepte.

In de berm van deze door Paraguayaanse krijgsgevangenen in de jaren dertig gebouwde weg, staan steeds meer herdenkingskruizen. Stille herinneringen aan plekken waar vrachtwagenchauffeurs, buspasagiers of toeristen het leven lieten.

Veelzeggend is dan ook de bijnaam die de plaatselijke bevolking aan de weg heeft gegeven: *El Camino de la Muerte* (De Weg van de Dood). En dat heeft weer een enorme aantrekkingskracht op mountainbikers op zoek naar de ultieme afdaling.

in hun polissen hebben staan dat ze niet uitkeren bij een ongeluk. Toch wagen meer en meer toeristen zich aan de weg. Want wie heelhuids de rivier weet te bereiken kan er - na de opluchting - bungeejumpen of in een bootje stappen om te wildwaterraften.

Prudhoe Bay-olievelden bij de Noordelijke IJszee. Een bijna 670 kilometer lange weg door een lege witte vlakte. Enorme bevoorradingsvrachtwagens en metersgrote gaten in de toendraboodem zijn een constant gevaar. Evenals het feit dat slechts drie dorpen met nog geen zestig inwoners doorgaan voor 'de bewoonde wereld'.

Tel daarbij de temperaturen die dik onder het vriespunt liggen en autopech kan al snel een riskante zaak worden. Het verklaart waarom autoverhuurbedrijven hun klanten uitdrukkelijk verbieden met hun auto's op deze weg te rijden.

Maar degenen die het nabij de olie-velden gelegen plaatsje Deadhorse weten te bereiken, krijgen onvergetelijke midzomernachten en poolnachten. Klein minpunt: in Deadhorse worden geen alcoholische dranken geserveerd. Dat heeft geleid tot het plaatselijke gezegde 'All that far and still no bar'.

3 Passo dello Stelvio (Italië)

Beruchte, maar ook mooie bergpas in de Alpen die de Italiaanse regio Lombardije verbindt met Oostenrijk. Minder gevaarlijk wellicht dan andere extreem risicovolle wegen, maar onderschat niet de

48 haarspeldbochten aan de noordkant (Prato) en 39 maal één haarspeldbocht aan de zuidkant (Bormio). Totaal onge-schikt voor mensen die snel wagenziek worden of bestuur-

ders in auto's met weigerachtige remmen.

Wel door de makers van *Top Gear*, het populaire autoprogramma van de BBC, uitgeroepen tot 'de geweldigste autoroute in de wereld'. En ook wiel-erliefhebbers - deelnemers aan de Giro d'Italia - en amateurrenners trappen zich graag stuk op de ruim 20 kilometer lange klim met een gemiddeld stijgingspercentage van zo'n 7,7 procent.

4 Dalton Highway (Verenigde Staten)

Ook wel de Alaska Route 11 genaamd. Ooit opgericht als aanvoerlijn voor de

5 Sichuan-Tibet Highway (China)

Van het Chinese Chengdu in het oosten naar de Tibetaanse hoofdstad Lhasa in het westen. Een monstertocht langs tientallen etnische volkeren, veertien bergtoppen van zeker 4.000 meter en zeker twaalf onstuimige rivieren.

Bij Xinduqiao, bijgenaamd het 'paradijs van de fotografie', hebben reizigers de keuze of ze de noordelijke route van 2.412 kilometer nemen of de iets kortere zuidelijke route van 2.149 kilometer. Beide wegen staan garant voor spectaculaire vergezichten, maar ook voor landverschuivingen, extreme kans op hoogteziekte en weersomstandigheden die variëren van tropische hitte tot bittere winterkou.

2 Skippers Road (Nieuw-Zeeland)

Nauwelijks veranderd sinds Chinese contractarbeiders zich halverwege de 19de eeuw met pikhouwelen en dynamiet door de harde rotssteen van Skippers Canyon werkten. Plaatselijke herders hadden namelijk goud bij de Shot-over River gevonden. Een ruim 26 kilometer lange en zenuwslopende route langs de afgrond.

Zo gevaarlijk dat automobilisten deze weg slechts met een speciale vrijgeleide op mogen en autoverzekeraars

HANDIG DING SUITCASE SYMPHONY

Best handig, die rolkoffers. Geen gesjouw met rugzakken, geen striemen in je schouder door een overvolle weekendtas. Maar er is één nadeel. Zo'n koffer maakt een hels lawaai. Zo hels, dat in steden als Berlijn en Rome sommige straten al verboden terrein zijn voor rolkoffervolk. Wie toch over de kinderkopjes wil lopen, moet zijn koffer maar optillen.

Daarom bedacht ontwerper Jeriël Bobbe (27) voor zijn afstudeerproject aan de Design Academy in Eindhoven een manier om het geratel van onze koffertjes te laten klinken als Beethovens *Für Elise*. Letterlijk. Door een reeks houten tegels met elkaar te verbinden, creëerde Bobbe een klankbord. Trek je rolkoffer eroverheen en je hebt muziek.

De *Suitcase Symphony* is even simpel als ingenieus. Elke tegel, gemaakt van Amerikaans walnoten-hout, heeft een bepaalde 'ribbeldichtheid'. Hoe dichter de ribbels op elkaar zitten, hoe hoger de toon. Door de tegels in een bepaalde volgorde te plaatsen, kun je verschillende melodieën creëren. Het

tempo bepaal je zelf.

'Hout is duurzaam en geeft trillingen goed door. Maar het kan ook met aluminium. Dan krijg het geluid meer een rockkarakter', zegt Bobbe. Sowieso kun je eindeloos variëren. Snel lopen, langzaam lopen of met meer mensen tegelijk. Leuk vermaak als je op een vlucht of trein moet wachten.

Vooralsnog heeft Bobbe alleen de begintonen van *Für Elise* klaarliggen, maar hele toonladders zijn mogelijk. Wie zien het voor ons: we rollen Schiphol binnen en het *Wilhelmus* klinkt. Jammer genoeg heeft de luchthaven bedankt. Schiphol vindt de tegels te lawaaiig voor de terminals.

Eva Oude Elferink
bloondesign.com

